

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17.02.2016, sp. zn. 30 Cdo 785/2015, ECLI:CZ:NS:2016:30.CDO.785.2015.1

Číslo: 116/2018

Právní věta: Zastavení trestního stíhání pro jeho nepřiměřenou délku z důvodu amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 představuje zásadně pro poškozeného (obviněného) způsobilé, účinné a dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou trestního stíhání.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.02.2016

Spisová značka: 30 Cdo 785/2015

Číslo rozhodnutí: 116

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Odpovědnost státu za škodu

Předpisy: § 11 odst. 1 písm. a) předpisu č. 141/1961Sb. ve znění od 01.01.2013
§ 172 odst. 1 písm. d) předpisu č. 141/1961Sb. ve znění od 01.01.2013
§ 31a předpisu č. 82/1998Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 28 Co 360/2014.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze jako soud odvolací napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 jako soudu prvního stupně ze dne 12. 6. 2014, č. j. 21 C 322/2013-102, kterým byla zamítnuta žaloba o zaplacení částky 400 000 Kč s příslušenstvím (výrok I) a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II).
2. Žalobce se žalované částky domáhal jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce trestního stíhání.
3. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně bylo trestní stíhání žalobce zahájeno usnesením Policie ČR ze dne 30. 1. 2004. Žalobce byl stíhán pro pokus trestného činu podvodu podle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1 a 5 tr. zákoníku. Obžaloba byla proti žalobci podána dne 30. 9. 2005. Trestní stíhání

bylo ukončeno pravomocným usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. 1 KZV 31/2004, kterým bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání žalobce podle § 172 odst. 1 písm. d) tr. řádu za použití § 11 odst. 1 písm. a) tr. řádu s přihlédnutím k čl. II amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. Žalobce uplatnil dne 24. 4. 2013 u žalované nárok na poskytnutí zadostiučinění. Žalovaná ve svém stanovisku k žádosti žalobce konstatovala, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení.

4. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění novely zákona č. 160/2006 Sb., dále jen „OdpŠk“. Soud prvního stupně uzavřel, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věta třetí OdpŠk spočívajícímu v nepřiměřené délce předmětného trestního řízení (řízení trvalo 9 let a 1 měsíc). Za dostatečnou kompenzaci soud považoval poskytnutí zadostiučinění formou konstatování porušení práva žalovanou a především zadostiučinění poskytnuté již v samotném trestním řízení. Ze znění usnesení Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 18. 2. 2013, kterým bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 1 písm. d) tr. řádu za použití § 11 odst. 1 písm. a) tr. řádu s přihlédnutím k čl. II amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, jednoznačně vyplývá, že trestní stíhání bylo zastaveno právě z důvodu jeho délky přesahující 8 let. Žalobce po dobu trestního stíhání nebyl omezen na osobní svobodě, nebyl ani jinak významně omezen v běžném způsobu života. Ani skutečnost, že byl žalobce stíhán ještě v jiné trestní věci, nemůže mít pro žalobce za následek zvýšení významu odškodňovaného trestního řízení. Žalobce se spokojil se způsobem ukončení trestního stíhání. Do usnesení o zastavení trestního stíhání si žalobce nepodal stížnost, ani neprohlásil, že na projednání věci trvá, čímž akceptoval satisfakci v podobě zastavení trestního stíhání. V opačném případě měl žalobce požádat o jeho pokračování. V kompenzačním řízení již nelze přihlídnout ke skutečnosti, že ve vztahu k dalším společně stíhaným osobám došlo následně v trestním řízení k jeho zastavení z důvodu, že skutek není trestným činem. V občanskoprávním řízení se soud nemůže důvodností trestního stíhání žalobce z žádného pohledu zabývat (§ 135 odst. 1 o. s. ř.), a nemůže tak ve prospěch žalobce ani aplikovat zásadu *beneficium cohaesionis* uplatňovanou v trestním právu.

5. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a doplnil dokazování o důkaz usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. 1 KZV 31/2004. Odvolací soud uzavřel, že v posuzovaném trestním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v jeho nepřiměřené délce. Dostatečnou kompenzací způsobené nemajetkové újmy je samotné zastavení trestního stíhání žalobce z důvodu nepřiměřené délky tohoto řízení. Vedle toho žalovaná ve stanovisku ze dne 6. 12. 2013 konstatovala, že v daném trestním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu a poskytla žalobci další zadostiučinění formou konstatování porušení jeho práva. Trestní stíhání žalobce skončilo zastavením výlučně z důvodu jeho nepřiměřené délky, přičemž žalobce se spokojil se způsobem ukončení trestního řízení. Žalobce měl právo na pokračování řízení podle § 11 odst. 3 tr. řádu, ve znění účinném ke dni rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, o tomto byl v usnesení Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. 1 KZV 31/2004, poučen, ale této možnosti nevyužil. V neprospěch míry úzkosti a frustrace žalobce svědčí to, že ačkoliv byl přesvědčen o nedůvodnosti svého trestního stíhání, nežádal projednání trestní věci za účelem své plné rehabilitace. Tímto postupem se zbavil i možnosti uplatnit nárok na náhradu nákladů vynaložených na obhajobu. Soud nemůže přihlídnout k tvrzení žalobce, že v případě spoluobviněných žalobce pana V. a pana V. bylo trestní stíhání usnesením Městského státního zastupitelství ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. 1 KZV 31/2004, zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu z důvodu, že skutky nejsou trestnými činy a není důvod k postoupení věci, neboť se důvodností trestního stíhání žalobce z žádného pohledu zabývat nemůže (§ 135 odst. 1 o. s. ř.). Obviněný pan V. v souladu s § 11 odst. 3 tr. řádu, v tehdy účinném znění, prohlásil, že na projednání trestní věci trvá, ačkoliv se i na něj vztahovala zmíněná amnestie prezidenta republiky.

II. Dovolání a vyjádření k němu

6. Rozhodnutí odvolacího soudu napadl žalobce v plném rozsahu dovoláním, opakovaně doplněným. Dovolací důvod vymezil otázkami, zda

a) zastavení trestního stíhání pro jeho nepřiměřenou délku z důvodu amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 je pro trestně stíhanou osobu dostatečným a způsobilým zadostiučiněním za délkou trestního stíhání způsobenou nemajetkovou újmou,

b) zda rozhodnutí o amnestii vylučuje nárok na poskytnutí některé z dalších forem zadostiučinění (§ 31a odst. 2 OdpŠk),

c) zda je možné v rámci civilního řízení o náhradu škody (v kompenzačním řízení) aplikovat ve prospěch žalobce zásadu *beneficium cohaesionis* za situace, kdy nepřiměřeně dlouhé trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, ačkoliv trestní stíhání spoluobviněných, na které zmíněná amnestie nedopadala, bylo pro totožný skutek zastaveno z důvodu, že tento skutek není trestným činem (zda je tedy soud v civilním řízení vázán ve smyslu § 135 o. s. ř. rozhodnutím o amnestii nebo je povinností soudu, aby prováděl další dokazování, zda rozhodnutí o stejném skutku, ale jiného obviněného, na kterého se amnestie nevztahovala a který byl zproštěn obvinění, je důkazem, jenž vyvrací jakoukoliv vinu žalobce, tedy prokazuje, že žalobce byl nevinný, a to bez ohledu na to, že byl amnestován),

d) zda za situace, kdy žalobce nestihl podat žádost o projednání věci a pokračování v trestním stíhání, je tím vyloučen nárok na náhradu škody za průtahy v řízení.

7. Žalobce uvedl, že tyto otázky nebyly dovolacím soudem dosud vyřešeny. Dále žalobce namítl, že soud porušil jeho právo na spravedlivé projednání věci tím, když neprovedl důkaz všemi listinami z trestních spisů (policie, soudu, státního zastupitelství). Žalobce také namítá, že průtah v řízení je nesprávným úředním postupem, a nelze na něj proto aplikovat § 12 odst. 1 písm. b) OdpŠk ani závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. [30 Cdo 3485/2013](#). Z obsahu žalobcem předloženého dovolání lze usoudit, že přípustnost dovolání pro tuto námitku spatřuje v tom, že se odvolací soud při jejím řešení odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

8. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

III. Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. prosince 2013 (viz čl. II bod 7 zákona č. 404/2012 Sb. a čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb.), dále jen „o. s. ř.“

10. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval přípustností dovolání.

11. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

12. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené

rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

13. Jelikož žalobce podal dovolání proti oběma výrokům odvolacího soudu, dovolací soud konstatuje, že dovolání napadající rozsudek odvolacího soudu v rozsahu, v němž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, neobsahuje zákonné náležitosti (§ 241a odst. 2 o. s. ř.) a v dovolacím řízení proto nelze pro vady dovolání v uvedeném rozsahu pokračovat. Nejvyšší soud vzhledem k výše uvedenému dovolání v rozsahu rozhodnutí o nákladech řízení podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

14. Námitka žalobce, že průtah v řízení je nesprávným úředním postupem a nelze na něj aplikovat § 12 odst. 1 písm. b) OdpŠk, ani závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. [30 Cdo 3485/2013](#), se týká otázky, na jejímž vyřešení napadené rozhodnutí nezávisí, neboť odvolací soud na jejím řešení své rozhodnutí nezaložil. Napadené rozhodnutí totiž spočívá na závěru, že zastavení trestního stíhání výlučně z důvodu jeho nepřiměřené délky je pro žalobce způsobitelným a dostatečným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu, která žalobci vznikla v souvislosti s tímto nesprávným úředním postupem. Uvedená námitka tedy přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. založit nemůže.

15. Napadené rozhodnutí nezávisí ani na vyřešení otázky, zda bylo na případ žalobce možné v rámci civilního řízení o náhradě škody (kompenzačního řízení) aplikovat zásadu beneficium cohaesionis (ani na vyřešení dalších otázek s tím souvisejících, a to zda je soud v civilním řízení vázán ve smyslu § 135 o. s. ř. rozhodnutím o amnestii nebo je povinností soudu, aby prováděl další dokazování, zda rozhodnutí o stejném skutku, ale jiného obviněného, na kterého se amnestie nevztahovala a který byl zproštěn obvinění, je důkazem, jenž vyvrací jakoukoliv vinu žalobce, tedy prokazuje, že žalobce byl nevinný, a to bez ohledu na to, že byl amnestován a na vyřešení námítky, že stížnost proti zastavení trestního stíhání žalobce nestihl podat). Při posuzování vzniku nemajetkové újmy v důsledku nepřiměřené délky řízení je totiž výsledek tohoto řízení nerozhodný (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. [30 Cdo 4739/2009](#)). Závěr o žalobcově újmě tedy musí být stejný bez ohledu na to, zda by byl v trestním řízení shledán vinným nebo nevinným. Tyto otázky proto rovněž přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. nezakládají.

16. Dovolání žalobce je však přípustné pro řešení otázky, zda zastavení trestního stíhání pro jeho nepřiměřenou délku z důvodu amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 představuje způsobitelné a dostatečné zadostiučinění za délkou trestního stíhání způsobenou nemajetkovou újmu. Tato otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

17. Podle ustanovení § 31a OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odst. 1). Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (odst. 2). V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobitelných odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu

předmětu řízení pro poškozeného (odst. 3).

18. Podle čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 (1/2013 Sb.) se nařizuje, aby bylo zastaveno pravomocně neskončené trestní stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. 1. 2013 uplynulo více než 8 let, pro trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující deset let.

19. Mezi základní formy přiměřeného zadostiučinění upravené v § 31a odst. 2 OdpŠk patří relutární (peněžní) satisfakce, morální zadostiučinění v podobě konstatování porušení práva a „jiná forma zadostiučinění“.

20. V případě ustanovení § 31a odst. 2 OdpŠk je namíste aplikace § 153 odst. 2 o. s. ř. (podle kterého soud může překročit návrhy účastníků a přisoudit něco jiného nebo více, než čeho se domáhají), neboť způsob vypořádání vztahu mezi účastníky vyplývá přímo z právní úpravy. Ustanovení § 31a odst. 2 OdpŠk omezuje účastníky v možnosti se svými nároky volně nakládat, neboť soud o konkrétní formě zadostiučinění rozhodne podle pořadí určeného v tomto ustanovení za současného posouzení přiměřenosti zvolené formy zadostiučinění utrpěné nemajetkové újmy. Základním pravidlem pro určení vhodné formy satisfakce je podmínka, že zadostiučinění musí být přiměřené, tedy takové, které poskytne poškozené osobě vhodnou a zároveň účinnou nápravu. Za nejsilnější a nejhodnotnější formu zadostiučinění pro poškozeného se považuje poskytnutí finanční náhrady. Forma peněžité satisfakce však přichází do úvahy jako prostředek odškodnění nemajetkové újmy za současného splnění dvou podmínek, a sice pokud nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jiným způsobem (např. omluvou nebo zmírněním uloženého trestu) a jestliže konstatování porušení práva by se samo o sobě nejevilo jako dostačující a zároveň účinná náhrada za vzniklou nemajetkovou újmu. Jinými slovy, zadostiučinění v penězích nastupuje v případě, pokud by žádná z dalších forem satisfakce nebyla způsobená nemajetkové újmy adekvátní (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. [30 Cdo 1684/2010](#), proti němuž směřovaly dvě ústavní stížnosti, první byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2011, sp. zn. [III. ÚS 3013/11](#), druhá byla zamítnuta nálezem Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. [I. ÚS 3016/11](#), uveřejněným pod číslem 116/2012 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

21. Konstatování porušení práva je základní formou zadostiučinění, které se považuje za dostačující a účinný prostředek nápravy zejména v případech, kdy újma způsobená poškozenému se jeví vzhledem k okolnostem případu jako minimální či zanedbatelná nebo pokud byla délka řízení v nezanedbatelné míře způsobena chováním či jednáním poškozeného (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2011, sp. zn. [30 Cdo 1112/2011](#) nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. [30 Cdo 2174/2012](#)).

22. Mezi jiné formy zadostiučinění je možné zařadit nejen omluvu jako uznávaný satisfakční právní prostředek ke zmírnění následků dotčení osobnostních práv fyzické osoby (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. [30 Cdo 2357/2010](#), uveřejněný pod číslem 52/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 7. 2012, sp. zn. [I. ÚS 1070/12](#)), ale také náhradu v podobě zmírnění ukládaného trestu (zejména trestu odnětí svobody) v trestním řízení. Tato forma satisfakce je však možná jen za podmínky, že takové zmírnění je navázáno právě na porušení práva na přiměřenou délku řízení. V rozsudku trestního soudu musí být výslovně uvedeno, že uložený trest je mírnější právě proto, že soud přihlédl k okolnosti nepřiměřeně dlouhého řízení, nebo to z něj musí alespoň nezpochybnitelně vyplývat. Musí z něj být též patrné, o jakou část byl trest zmírněn právě v důsledku přihlédnutí k nepřiměřeně délce řízení (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. [Cpjn 206/2010](#), uveřejněné pod číslem 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Zmírnění ukládaného trestu má přednost před finanční kompenzací, kterou lze uložit v řízení o náhradě škody (újmy). O další formě zadostiučinění podle § 31a odst. 2 OdpŠk je možné uvažovat pouze v případě,

že by se odškodnění, kterého se poškozenému dostalo v trestním řízení, nejevilo jako dostačující (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. [30 Cdo 3300/2013](#), proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. [III. ÚS 1608/14](#) nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. [30 Cdo 1273/2014](#)).

23. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. [30 Cdo 1273/2014](#), jednoznačně vyplývá, že se rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ustálila v názoru, že nejen zmírnění ukládaného trestu, ale i zastavení trestního stíhání s poukazem na čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z důvodu jeho nepřiměřené délky je pro poškozeného způsobitelným, účinným a rovněž zásadně dostatečným kompenzačním prostředkem odškodnění jeho nemajetkové újmy vzniklé nepřiměřenou délkou trestního stíhání. Přiznání některé z dalších forem zadostiučinění uvedených v § 31a odst. 2 OdpŠk by bylo na místě až v případě, pokud by se s ohledem na individuální okolnosti věci nejevil být způsob kompenzace zastavením trestního stíhání dostatečným odškodněním (když zásadně dostatečným odškodněním je).

24. V nyní posuzovaném případě žalobci vznikla nemajetková újma v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce trestního stíhání. Žalobci se dostalo zadostiučinění již v samotném trestním řízení, a to v podobě zastavení trestního stíhání z důvodu amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, udělené právě kvůli jeho nepřiměřené délce. Ze znění čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 (1/2013 Sb.) nepochybnitelně vyplývá, že trestní stíhání bylo zastaveno právě z důvodu jeho délky přesahující osm let. S přihlédnutím k výše uvedenému a k závěrům učiněným v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. [30 Cdo 1273/2014](#) (viz výše), zastavení trestního stíhání pro jeho nepřiměřenou délku z důvodu amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 představuje zásadně pro poškozené způsobitelné, účinné a dostatečné zadostiučinění za délkou trestního stíhání způsobenou nemajetkovou újmu (tento způsob zadostiučinění je možné podřadit pod „jiné formy zadostiučinění“). Nejinak je tomu i v posuzovaném případě. Žalobce kromě obecného negativního vlivu trestního řízení na jeho osobu netvrdil žádné jiné okolnosti ohledně průběhu řízení, které by odůvodňovaly závěr o nutnosti poskytnout některou z dalších forem zadostiučinění. Právní posouzení dané otázky odvolacím soudem je proto správné.

25. Jelikož bylo dovolání shledáno přípustným, dovolací soud dle § 242 odst. 3 o. s. ř. zkoumal, zda řízení není stíženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b), § 229 odst. 3 o. s. ř., či jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, přičemž žádnou takovou vadu neshledal. Považuje-li žalobce za pochybení, že soudy neprovedly veškeré jím navržené důkazy, a namítá-li, že tím došlo k porušení jeho práva na spravedlivé projednání věci, přehlíží, že podle § 120 odst. 1 o. s. ř. není povinností soudu provést všechny navržené důkazy, vysvětlí-li současně v souladu s ustanovením § 157 odst. 2 o. s. ř. v odůvodnění rozhodnutí, proč se rozhodl některé z navrhovaných důkazů neprovést (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2013, sp. zn. [28 Cdo 3674/2012](#), ze dne 29. 10. 2008, sp. zn. [26 Cdo 4258/2007](#), nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2006, sp. zn. [I. ÚS 50/03](#), uveřejněný pod číslem 120/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Této povinnosti přitom soudy obou stupňů dostaly (soud prvního stupně žalobcem navržené důkazy neprovedl, neboť je s ohledem na posouzení věci považoval za nadbytečné, odvolací soud pak vyšel z jeho skutkových zjištění a dokazování doplnil o důkaz usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 29. 7. 2013). Za těchto okolností tak soudy nižších stupňů nepochybily, když nevyhověly všem důkazním návrhům žalobce.

26. Nejvyšší soud vzhledem k výše uvedeným důvodům dovolání žalobce podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.